

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **T M.**
t. č. Věznice Kynšperk nad Ohří, Zlatá 52, Kynšperk nad Ohří
zastoupen Mgr. Bc. Michaellem Justice Kisem, advokátem
sídlem Kostnická 2916/16, 430 03 Chomutov

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2022, č. j. OAM-2309-27/ZR-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ust. § 65 a násl. s. ř. s.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované žalovaného ze dne 26. 1. 2022, č. j. OAM-2309-27/ZR-2021 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb. (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zrušil platnost povolení žalobce k trvalému pobytu a podle § 871 odst. 3 téhož zákona stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území do 30 dnů od právní moci rozhodnutí, resp. od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

2. Žalobce byl od 18. 1. 2005 držitelem povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana ČR. Dne 2. 8. 2021 žalovaný oznámil žalobci zahájení řízení o zrušení jeho povolení k trvalému pobytu z důvodu závažného narušení veřejného pořádku a pravomocného odsouzení za úmyslný trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Žalobce v řízení před žalovaným uvedl v podání ze dne 18. 1. 2022, že by žalovaný měl přihlédnout k jeho synům J. T. a A. Š. M., o něž se soustavně a dlouhodobě staral a v péči hodlá po propuštění z výkonu trestu pokračovat – tím žalobce odůvodnil, že by jeho povolení k trvalému pobytu nemělo být s ohledem na Úmluvu o právech dítěte zrušeno. Následně bylo vydáno napadené rozhodnutí.

II.

Žaloba

3. Žalobce svou žalobu odůvodnil tím, že zrušení jeho povolení k trvalému pobytu není přiměřené zásahu do jeho soukromého a rodinného života, kdy nepostačuje argumentace, že si měl být žalobce vědom možnosti zrušení tohoto pobytového oprávnění. Žalobce přitom konstatoval, že otcem šesti nezletilých občanů ČR:

a) D. S., ročník 2006, a E. S., ročník 2010 – žalobce tvrdil, že jde o právní otcovství, kdy žalobce není biologickým otcem dětí a ani s nimi nežil ve společné domácnosti

b) E. D., ročník 2013, a D. D., ročník 2018

c) A. Š. M., ročník 2010, a J. T. M., ročník 2013.

Žalobce poukázal na to, že žalovaný nezjistil a neporovnal následky rozhodnutí s důvodem rozhodnutí, tudíž přiměřenost rozhodnutí nebyla v rozporu s § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců řádně posouzena. Žalobcův soukromý a rodinný život bude podle něj dotčen nepřiměřeně s ohledem na možnosti jeho budoucího kontaktu s dětmi A. Š. a J. T..

4. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce v žalobě nespороval žalovaným zjištěná fakta týkající se rodinného života žalobce, ani konkrétně nepopsal nepřiměřené dopady rozhodnutí. Podle žalovaného je dopad rozhodnutí přiměřený intenzitě veřejného pořádku narušeného žalobcem, kdy je zřejmé z odsouzení žalobce, že není s to své jednání ovládnout.
6. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Rozhodnutí bez nařízení jednání

7. Vzhledem k tomu, že oba účastníci vyjádřili svůj výslovný souhlas s rozhodnutím o věci

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

samé bez jednání (žalovaný ve vyjádření k žalobě a žalobce v podání ze dne 30. 3. 2022), rozhodl soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání.

8. Soud o žalobě žalobce rozhodl ve lhůtě stanovené v § 172 odst. 10 věta první zákona o pobytu cizinců.

V.

Posouzení věci soudem

9. V souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Přezkumná činnost soudu dále respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 in fine a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. - takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Žaloba je nedůvodná.
11. Podle § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže byl držitel tohoto povolení pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody za podmínky, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
12. O naplnění první části hypotézy § 871 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců (odsouzení žalobce) nebylo mezi účastníky sporu.
13. Žalobce byl v České republice opakovaně pravomocně odsouzen za spáchání úmyslných trestných činů (kromě odsouzení za opakované nedovolené ozbrojování, trestné činy násilí proti skupině obyvatelů a proti jednotlivci a ublížení na zdraví v letech 1999 až 2010) takto:
 - a) Rozsudkem Okresního soudu v Chomutově ze dne 18. 4. 2019, č. j. 6 T 69/2017, který nabyl právní moci téhož dne, byl žalobce odsouzen za spáchání pokusu zločinu těžkého ublížení na zdraví dle § 21 odst. 1 k § 145 odst. 1 trestního zákoníku, pokusu přečinu ublížení na zdraví dle § 21 odst. 1 k § 146 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu výtržnictví dle § 358 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v délce 3 roků s podmíněným odkladem na dobu 3 roků s dohledem. Skutkově šlo o násilnou trestnou činnost v prosinci 2016 na veřejně přístupném místě vůči více poškozeným.
 - b) Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 3. 2021, č. j. 49 T 9/2020, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 1. 7. 2021, č. j. 10 To 49/2021, který nabyl právní moci dne 1. 7. 2021, byl žalobce odsouzen za spáchání dvojnásobného zločinu znásilnění dle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, zločinu vydírání dle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, přečinu ublížení na zdraví dle § 146 odst. 1 trestního zákoníku, přečinu krádeže dle § 205 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku a dvojnásobného přečinu výtržnictví dle § 358 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku k

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

trestu odnětí svobody v délce 7 roků se zařazením do věznice s ostrahou. Skutkově šlo o násilnou a majetkovou trestnou činnost od dubna do října 2019, páchanou z části se zbraní převážně vůči K. D., matce E. a D., jejich společných synů se žalobcem. Uvedených trestných činů se žalobce dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení, která mu byla stanovena rozsudkem Okresního soudu v Chomutově ze dne 18. 4. 2019, č. j. 6 T 69/2017. V bodě 51 citovaného rozsudku Vrchní soud v Praze explicitně zdůraznil, že spáchání zločinu vydírání žalobce neváhal zneužít nezletilého syna. V bodě 52 a 53 Vrchní soud v Praze poukázal na to, že se velmi vysoce škodlivého jednání žalobce dopustil i přes svou trestní minulost, kdy dostatečnou korektivní zkušenost mu nepřinesl ani krátký výkon trestu v minulosti, přičemž žalobce zneužil šance poskytnuté mu posledním podmíněným odsouzením. Vrchní soud v Praze dále zdůraznil v bodě 55, že se žalobce trestné činnosti dopustil jen několik hodin po vyhlášení rozsudku s podmíněným trestem, projevující naprostý despekt k vyhlášenému rozsudku bez ohledu na běh zkušební doby a hrozbu přeměny podmíněného trestu.

14. Žalobce v žalobě nijak nespороval závěry žalovaného uvedené na str. 2 a 3 napadeného rozhodnutí, že souhrn skutků, za něž byl žalobce odsouzen, je zvláště závažným a opakovaným narušením veřejného pořádku, kdy šlo o opakovanou trestnou činnost násilné povahy, jejíž závažnost byla zvýšena především recidivou trestné činnosti, páchanou ve zkušební době podmíněného odsouzení pod dohledem probační a mediační služby, kdy existuje vysoké riziko budoucí recidivy. Žalovaný zde uzavřel, že pobyt žalobce na území z uvedených důvodů představuje skutečné, aktuální, konkrétní a dostatečně závažné ohrožení zájmu společnosti na zachování veřejného pořádku.
15. Jedinou spornou otázkou bylo vzhledem k žalobním námitkám žalobce naplnění podmínky, že napadené rozhodnutí je přiměřené z hlediska zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života.
16. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný přiměřeností rozhodnutí zabýval a své úvahy, soudem shrnuté v bodech 17 a 18 odůvodnění tohoto rozsudku, popsal na str. 3 až 6 napadeného rozhodnutí.
17. Žalovaný vzal do úvahy následující skutečnosti vztahující se k osobním a rodinným poměrům žalobce, které žalobce v žalobě nijak nespороval: Žalobci je 51 let. V Ruské federaci žije část jeho rozvětvené rodiny (žalobce má 12 sourozenců, rodiče již zemřeli). V ČR žije dlouhodobě sestra žalobce L. O.. Žalobce pobývá na území od roku 2005, ale do Ruska se vracel kvůli obchodu, přičemž do české společnosti se vzhledem ke své trestné činnosti plně neintegrovat. Před nástupem do vazby byl bez stálého pracovního poměru, nepodnikal a nevlastnil žádnou nemovitost. Žalobce je ženatý a má sedm dětí. V domovské zemi (Ruská federace) žije nejstarší, již dospělý, syn žalobce A. M. (*X), jehož matkou je bývalá manželka žalobce M. G. (*X). Žalobce uzavřel v roce 2005 formální sňatek s J. S. (*X), občankou ČR, na základě čehož mu bylo uděleno povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana ČR. V době trvání manželství se Janě Smékalové narodily děti D. S. (*X), občan ČR, a E. S. (*X), občan ČR – žalobce je sice zapsán v jejich rodných listech jako otec, ale jejich biologickým otcem není, ani s nimi nežil ve společné domácnosti (to žalobce explicitně i potvrzuje v žalobě). Před cca 11 lety žalobce poznal K. D. (*X), občanku ČR, s níž má syna E. D. (*X), občan ČR, a (podle matky je jeho biologickým otcem žalobce, kdy v rodném listu žalobce jako otec zapsán není) D. D. (*X), občan ČR. K. D. bydlí s dětmi sama a účastník řízení je navštěvoval jen nepravidelně. Nezletilý E. byl svěřen do péče matky a žalobci byla stanovena povinnost hradit mu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

výživné, které neplatí. Během roku 2019 žalobce K. D. opakovaně znásilnil, vydíral a fyzicky napadal, za což byl odsouzen k trestu odnětí svobody, který nyní vykonává, s předpokládaným datem propuštění dne 19. 10. 2026. Před nástupem do výkonu vazby a trestu žil žalobce ve společné domácnosti s L. B. (*X), s níž má rovněž dvě děti – A. Š. M. (*X) aj. T. M. (*X), oba občané ČR. (Soud zde dodává, že občanství ČR všech uvedených dětí žalobce vyplývá z výpisu technologického centra na čl. 7 správního spisu.) Ve věznici žalobce pravidelně navštěvuje družka L. B., přičemž ve 3 případech spolu s jedním z jejich synů. Žalobce ve věznici nenavštívila žádná jiná matka jeho dětí ani žádné jiné jeho děti než A. Š. M. a J. T. M.. Žalovaný vzal do úvahy opakovanou a dlouhodobou závažnou násilnou trestnou činnost, kterou žalobce páchal téměř po celou dobu svého pobytu na území včetně doby po narození dětí, z níž dovodil, že mu na rodině nezáleželo a musel si být vědom, že ho může postihnout trest odnětí svobody a zrušení povolení k trvalému pobytu či dokonce vyhoštění s následky na jeho rodinný život. Stav, kdy se žalobce vzhledem ke svému výkonu trestu až do roku 2026 nebude moci podílet na výchově dětí, způsobil sám žalobce.

18. Žalovaný dospěl k závěru, že zjištěné rodinné a soukromé vazby žalobce na území nepřeváží negativní okolnosti chování žalobce spojené s jeho trestnou činností, kdy odkázal na to, že vysoká intenzita porušení veřejného pořádku činí přiměřeným i značný dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života. Veřejný zájem na zrušení pobytu je vzhledem k trestné činnosti žalobce, která nebyla pouhým excesem, větší, než dopad do soukromého nebo rodinného života. Vzhledem k ignoraci výchovných podmíněných trestů existuje podle žalovaného vysoká míra rizika recidivy v budoucnu. Povolení k trvalému pobytu je vyjma českého občanství nejvyšším pobytovým statutem, a pokud cizinec porušuje zákony České republiky, není ve veřejném zájmu, aby mu tento pobytový status, se všemi výhodami z něho plynoucími, zůstal. S ohledem na nebezpečnost trestné činnosti, které se žalobce dopustil, je zde převažující veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku nad zájmem jednotlivce. Žalovaný odkázal na čl. 9 a 10 Úmluvy o právech dítěte s tím, že nestanoví, že oba rodiče musí žít spolu s dítětem v jednom státě, kdy jde o zabezpečení pravidelných osobních kontaktů. Žalobce netvrdil žádná specifika svých rodinných vztahů, která by mohla převážet nad zájmem státu, aby na jeho území nepobýval cizinec s tak násilnou povahou. Zrušení povolení k trvalému pobytu omezující styk s dítětem je přiměřeným důsledkem trestního jednání žalobce se zohledněním veřejného zájmu. Žalobce může prostřednictvím krátkodobých víz dětí v ČR navštěvovat a není nutné, aby území ČR opouštěly za účelem styku s otcem. V době propuštění žalobce z výkonu trestu bude synům 13 a 16 let a vzhledem k dlouhodobému odloučení výkonem trestu nebudou tolik na žalobci citově a finančně závislí jako nyní.
19. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců zohlední správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
20. Přiměřenost rozhodnutí je nutno posuzovat nejen podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ale i dle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), kterou je Česká republika vázána, zejména pak dle čl. 8 Úmluvy, ze kterého

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

plyne právo každého na respektování soukromého a rodinného života. Stejně tak je třeba zohlednit při posuzování přiměřenosti i Úmluvu o právech dítěte, podle jejíhož čl. 3 odst. 1 musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy, správními nebo zákonodárními orgány.

21. Za překážku zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu je třeba považovat pouze zásah nepřiměřený, přičemž přiměřenost je třeba posuzovat na základě kritérií stanovených zákonem a vyplývajících rovněž z judikatury ESLP vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Úner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s (někdy) opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2021, č. j. 10 Azs 356/2020 – 58, bod 15).
22. Na žalovaném tedy bylo, aby při svém rozhodování usiloval o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy žalobce a zájmy společnosti. Aby mohl žalovaný kolidující zájmy porovnat, musel je skutkově zjistit. V posuzovaném případě žalobce skutková zjištění žalovaného prezentovaná v odůvodnění jeho rozhodnutí v žalobě nespороval, kdy pouze namítal, že byla vadně posouzena. Proto soud ze skutkových zjištění žalovaného tak, jak jsou výše popsána, vyšel.
23. Jednotlivá kritéria posuzování přiměřenosti zatížila na jedné straně váhu veřejného zájmu na zrušení pobytového oprávnění žalobce a na druhé straně váhu zájmu žalobce na setrvání na území a udržování zde založených vztahů.
24. Soud se shoduje s žalovaným, že váha zatížená veřejným zájmem převážila na váhou zatíženou zájmem žalobce a jeho rodiny.
25. Následující okruh zjištěných skutečností vylučoval závěr, že by okolnosti vážící se přímo k osobě žalobce vylučovaly možnost jeho návratu do domovského státu: Šlo o produktivní věk žalobce a absenci jeho zdravotních obtíží. Dále o existenci širší rodiny v domovské Ruské federaci (sourozenci). Délka pobytu žalobce na území od roku 2005 je sice dlouhá, nicméně pobytové oprávnění žalobce bylo, jak žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí, založeno na formálním nenaplňovaném manželství, a žalobce do domovského státu cestoval za obchodem (v době, kdy nebyl ve vězení). Navíc má žalobce v domovské zemi nejstaršího, již dospělého, syna.
26. I vazby žalobce na území ČR nerodinného charakteru nijak váhu zatíženou zájmy žalobce nijak nezatežovaly, protože žalobce před nástupem do vazby na území nepracoval, nepodnikal a nevlastnil žádnou nemovitost.
27. Žalobce má sice na území šest dětí, nicméně u dvou z nich sám otcovství a vztah s nimi

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

vyklučuje (D. a E.) a u dalších dvou (E. a D.) autentický vztah včetně soužití s nimi netvrdí a ze zjištěných skutečností žalovaným nevyplývá. Navíc se ve vztahu k matce poslední dvou uvedených dětí (K. D.) žalobce dopustil opakovaného zavrženíhodného násilného jednání a zneužil při svém jednání i syna D. [viz bod 51 odsuzujícího rozsudku odvolacího soudu citovaný v bodě 13 b) odůvodnění tohoto rozsudku]. Popsané vazby žalobce na území k uvedeným čtyřem dětem a těchto čtyřech dětí k němu tedy váhu zájmů žalobce a jeho rodiny nezatěžují. Žalobce se těchto svých čtyř dětí ostatně v žalobě ani nedovolává a argumentuje pouze syny A. Š. a J. T..

28. Jako nejvýznamnější soud tedy vidí poměření veřejného zájmu a zájmu žalobce na vztahu se svými dvěma syny A. Š. a J. T. (8 a 11 let) a zájmů těchto dvou synů.
29. Pokud jde o intenzitu vztahu žalobce k těmto jeho dvěma synům, správní orgány vyšly z toho, že s nimi a jejich matkou před uvězněním žalobce žil ve společné domácnosti. Jejich vztahy odpovídají běžným vztahům mezi rodiči a dětmi, kdy synové s matkou žalobce řádově jednou za rok navštěvují ve vězení. V době plánovaného výstupu žalobce z výkonu trestu bude synům 13 a 16 let – a pokud bude žalobci přeměněn podmíněný trest dle odsuzujícího rozsudku uvedeného v bodě 13 a) odůvodnění tohoto rozsudku, bude jim 16 a 19 let. Není sporu o tom, že je zájmem synů žalobce na tom, aby žalobce setrval na území ČR a kontakty s ním nebyly omezovány. Podstatný je zejména reálný kontakt žalobce se syny a reálná potřeba synů pobývat s oběma rodiči. Napadeným rozhodnutím tedy k zásahu do rodinného života žalobce a jeho dětí nepochybně dojde. Nicméně, jakkoli je nejlepší zájem dítěte ústřední hodnotou, která se posuzuje při vyvažování přiměřenosti rozhodnutí o zrušení pobytového titulu spojeného s opuštěním území jednoho z rodičů dítěte a zásahu do rodinného a soukromého života tohoto rodiče, neznamená to, že by tato preferovaná hodnota nemohla být převážena jinými zájmy. A právě o takový případ u žalobce jde, kdy výsledkem hledání spravedlivé rovnováhy mezi kolidujícími zájmy je převaha veřejného zájmu na ztrátě pobytového oprávnění žalobce, byť je spojen s újmou na právech dětí žalobce. Důvodem tohoto závěru jsou následující výjimečné okolnosti vážící se k protiprávnímu jednání žalobce a jeho osobě.
30. Žalobce je vzhledem ke svým odsouzením osobou mimořádně nebezpečnou pro společnost. Soud zde připomíná, že žalobce se dopouštěl jednak dlouhodobě (v průběhu mnoha let) a jednak opakovaně velmi závažné trestné činnosti. Šlo o jednání podrobně popsané v bodě 13 odůvodnění tohoto rozsudku: Žalobce se dopustil pokusu zločinu těžkého ublížení na zdraví, pokusu i dokonání přechinu ublížení na zdraví, trojnásobného přechinu výtržnictví, dvojnásobného zločinu znásilnění, zločinu vydírání a přechinu krádeže. Šlo o závažnou trestnou činnost proti zdraví, proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti, proti svobodě, proti majetku a při rušení veřejného pořádku. Této trestné činnosti se žalobce dopustil i přes to, že již předtím vykonal trest odnětí svobody. V případě prvního znásilnění a ublížení na zdraví dle odsuzujícího rozsudku dle bodu 13 b) odůvodnění tohoto rozsudku toto žalobce spáchal jen několik hodin poté (v rámci jednoho dne), kdy byl vyhlášen rozsudek s výchovným podmíněným tříletým trestem za předchozí trestnou činnost. Je tudíž zřejmé, že vyhlášený odsuzující rozsudek s podmíněným trestem na žalobce ani nezapůsobil tak, že by v tento den nepáchal trestnou činnost, ač si musel být vědom hrozby přeměny podmíněného trestu během zkušební doby. Popsaná závažnost protiprávního jednání žalobce daná nejen druhem spáchané trestné činnosti, ale i její dlouhodobostí a opakováním s přihlédnutím k popsáním časovým souvislostem a předchozím odsouzením a výkonem trestu odnětí svobody žalobcem zvyšuje výjimečným způsobem veřejný zájem na tom, aby žalobce nejvyšší pobytový status ztratil. Takto

intenzivní veřejný zájem převažuje nad zájmem synů žalobce na zachování pobytového oprávnění žalobce. V této souvislosti nelze přehlédnout, že synové žalobce na péči žalobce nejsou závislí, a to nejen vzhledem k jejich věku, ale i k tomu, že žalobce se v důsledku výkonu trestu odnětí svobody na péči o ně podílet mnoho let nebude. O syny pečuje jejich matka a ztráta pobytového oprávnění žalobce tak nepovede k tomu, že by synové byli nuceni opustit území ČR.

31. Soud si je vědom rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, čj. 10 Azs 301/2019-40, č. 3988/2020 Sb. NSS, podle něhož povinnost opustit území České republiky uložená cizinci, který je rodičem nezletilého občana České republiky, o kterého výlučně pečuje, je v rozporu s čl. 14 odst. 4 větou druhou LZPS, podle níž občan nemůže být nucen k opuštění své vlasti. Avšak v posuzovaném případě skutkové okolnosti aplikaci tohoto závěru vylučovaly, protože žalobce o syny výlučně nepečoval ani před svým uvězněním a nepečuje o ně ani nyní, kdy vykonává trest odnětí svobody.
32. Soud též odkazuje na rozsudek velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 3. 2011, *Ruiz Zambrano*, C-34/09, podle něhož čl. 20 SFEU v zásadě brání tomu, aby členský stát odepřel státnímu příslušníkovi třetího státu, na kterého jsou výživou odkázány jeho děti nízkého věku, jež jsou občany Unie, právo na pobyt v členském státě, v němž mají tyto děti bydliště a jehož mají státní příslušnost, neboť taková rozhodnutí by uvedené děti připravila o možnost skutečně využívat podstatné části práv spojených se statutem občana EU. Pojem odepření pobytu však není možno vykládat tak, že rodič občana EU má právo na jakékoliv pobytové oprávnění, o které požádá, ale je třeba jej chápat jako nemožnost odepření všech pobytových titulů. Zjednodušeně řečeno, cizinec musí mít reálnou možnost získat alespoň nějaký (legální) pobytový status, avšak nemusí se jednat o status pro něj nejvýhodnější (viz bod 19 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2021, č. j. 8 Azs 303/2019-49, publ. pod č. 4281/2022 ve Sb. NSS). Pro případ žalobce z toho rezultuje, že byli-li by jeho synové v budoucnu odkázáni na výchovu a péči žalobce, je žalobce oprávněn požádat např. o vízum za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že mu ve vycestování z území brání překážka na jeho vůli nezávislá, která je časově omezená na dobu, kdy by jeho nezletilé děti byly odkázány na jeho výchovu a péči (viz bod 21 posledně citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu). Je pouze na žalobci, zda v budoucnu využije možnosti požádat o jiný pobytový titul i přes méně výhodný status, který s takovým pobytovým oprávněním souvisí.
33. Soud má za to, že popsané vyhodnocení kolidujících zájmů ve prospěch zájmu veřejného vyhovuje i recentní judikatuře ESLP, který v rozsudku ze dne 9. dubna 2019, *I. M. proti Švýcarsku*, stížnost č. 23887/16, připomněl zásadu mezinárodního práva, podle které jsou státy oprávněny, aniž jsou přitom dotčeny jejich závazky vyplývající z Úmluvy, kontrolovat vstup cizinců na své území. Úmluva podle ESLP nebrání oprávnění států vyhostit v zájmu zachování veřejného pořádku cizince s oprávněným pobytem na jejich území, který se dopustil trestné činnosti; ke své slučitelnosti s článkem 8 Úmluvy však taková rozhodnutí musí být nezbytná v demokratické společnosti, tedy odpovídat naléhavé společenské potřebě a být zejména přiměřená sledovanému legitimnímu cíli.
34. V konkrétním posuzovaném případě je soud toho názoru, že zrušení pobytového oprávnění žalobce je nezbytné a naléhavě společensky potřebné, kdy není nepřiměřené zásahu do rodinného života žalobce a jeho dětí. Soud dodává, že aktuální dlouhodobé odloučení od dětí způsobil sám žalobce svou trestnou činností, která vzhledem ke svému

charakteru, dlouhodobosti a opakování přes předchozí odsouzení dokládá, že žalobce představuje skutečné, aktuální a závažné ohrožení zájmu společnosti na zachování veřejného pořádku, jehož nikoli nepřiměřeným důsledkem je zásah do rodinných vztahů žalobce a jeho dětí. S ohledem k opakovanému páčání závažné trestné činnosti přes předchozí odsouzení je zřejmá nedostatečná reflexe žalobce, a proto žalobce pro společnost představuje riziko opakování kriminálního chování. Toto riziko je navyšováno i tím, že závažnost trestné činnosti žalobce se s každým dalším odsouzením zvyšovala. Je tudíž zřejmé, že násilná trestná činnost žalobce se nejen opakuje, ale i graduje - způsob provedení spáchaných zločinů a přečinů svědčí o tom, že žalobce má agresivní a násilnické sklony. Nebezpečí, které žalobce představuje pro společnost, není převáženo nejlepším zájmem jeho dětí, ač mu byla přisouzena pozice středobodu úvah a rozhodující význam. Ač děti žalobce samozřejmě nemohou za to, do jaké situace se žalobce dostal svou závažnou, dlouhodobou, vícečinnou a úmyslnou trestnou činností, není nepřiměřené požadovat, aby určité její důsledky nesly (např. odloučení od žalobce v důsledku výkonu trestu odnětí svobody nebo jeho ztrátu nejvyššího pobytového statusu) a vzniklá situace byla řešena odpovídajícími právními postupy (např. návštěvami ve věznici nebo udělením pobytového oprávnění nižší úrovně).

35. Žalobce musel počítat s tím, že jeho odsouzením hodné jednání může vést k odnětí jeho pobytového oprávnění k újmě jeho dětí. Zde soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2021, č. j. 10 Azs 266/2021 – 102, v němž kasační soud řešil obdobný případ zrušení povolení k trvalému pobytu, kdy „[...] na jedné straně stojí opakovaná násilná trestná činnost a další hrozby spojené s osobou stěžovatele, na straně druhé pak rodina - nemocná manželka, dcery a podlomené zdraví stěžovatele“ (viz bod 21 citovaného rozsudku). Nejvyšší správní soud zde uvedl: „NSS si je vědom složité situace, v níž se stěžovatelova rodina nachází poté, co správní orgány zrušily jeho povolení k trvalému pobytu. Avšak jejich obtíže nepřeváží nad naléhavou potřebou chránit před stěžovatelem zdejší veřejný pořádek (...). NSS sdílí názor krajského soudu, že stěžovatelova manželka, stejně jako jeho dvě dcery, se v ČR obejdou bez jeho trvalé přítomnosti“ (viz bod 30 citovaného rozsudku). „Nutno připomenout, že stěžovatel se dostal do obtížné situace vlastními skutky. NSS nezpochybňuje, že přímé a nepřímé důsledky jeho trestné činnosti částečně dopadají i na jeho rodinu. Nejedná se však o nepřiměřený dopad. NSS zdůrazňuje, že předmětem nynějšího přezkumu je zrušení trvalého pobytu, tedy odebrání nejvyššího a nejvýhodnějšího pobytového statusu, jakého může cizinec v ČR dosáhnout. NSS nyní nepřezkoumává správní vyhoštění. Stěžovatel si musí být vědom toho, že pokud žije „na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům toho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat“ [rozsudek ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016-30, bod 24; srov. také náleze ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97 (N 28/13 SbNU 207)]. Správní orgány řádně zohlednily veškeré skutečnosti. Vzaly v úvahu opakovanou násilnickou trestnou činnost, za kterou byl stěžovatel pravomocně odsouzen, osobu stěžovatele a jeho propojení s kriminálním prostředím. Proto není zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele natolik závažný, aby převážil nad zájmem na ochraně veřejného pořádku před člověkem s agresivními a násilnickými sklony. V tomto případě hrozí, že stěžovatel bude v ČR opětovně páchat další násilnou trestnou činnost. Tato hrozba je významnější než individuální újma na

soukromém a rodinném životě stěžovatele.“ (viz body 33 a 34 citovaného rozsudku).

36. Ústavní stížnost proti posledně citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2021, sp. zn. I. ÚS 3116/21, kde Ústavní soud uvedl: „*Ústavní soud považuje za ústavně souladný závěr Nejvyššího správního soudu, který s odkazem na svoji judikaturu i judikaturu Ústavního soudu (srov. např. nálezn. sp. zn. IV. ÚS 108/97) konstatoval, že si stěžovatel měl a mohl být při páčání úmyslné trestné činnosti vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení jeho trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců. Mohl tedy i předvídat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky. Ústavní soud závěrem uvádí, že zrušení povolení k trvalému pobytu představuje podstatně menší zásah do práv cizinců než v případě jejich vyhoštění, neboť není spojeno se zákazem pobytu na území České republiky (srov. např. usnesení sp. zn. III. ÚS 4057/16). Stěžovatel má další zákonné možnosti legalizace svého pobytu, neboť může znovu usilovat o získání jiného pobytového oprávnění na území České republiky. Úmluva o právech dítěte ve svém čl. 9 odst. 3 připouští i oddělení dítěte od rodičů za podmínky pravidelného osobního kontaktu s rodiči, přičemž nikde nestanoví, že rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. S ohledem na výše uvedené lze souhlasit se závěry Nejvyššího správního soudu, že v rámci zjištěných skutečností nelze hodnotit zrušení trvalého pobytu stěžovatele jako nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.*“
37. Soud k žalobní argumentaci shrnuje, že není pravdou, že by žalovaný přiměřenost svého rozhodnutí odůvodnil jen tím, že si měl být žalobce vědom možnosti zrušení svého pobytového oprávnění. Žalovaný totiž podle odůvodnění napadeného rozhodnutí zjistil soukromé a rodinné vazby žalobce na území ČR i v domovském státě, aniž je žalobce v žalobě sporoval, a srovnal zásah do nich s nebezpečím, které pro společnost představuje pobyt žalobce *právě* na nejvyšší pobytový status. Pokud jde o nejlepší zájem synů žalobce, jde o jejich zájem žít se svým otcem a vyrůstat v úplné rodině. Tento zájem byl však zásadním způsobem narušován opakovanou a dlouhodobou násilnou trestnou činností žalobce. Péči o syny zajišťuje jejich matka a žalobce netvrdí žádné jejich zvláštní potřeby, které by vyžadovaly mimořádnou péči. Žalovaný správně přihlédl k tomu, že žalobce o děti nepečuje a vzhledem k dlouhodobému výkonu trestu odnětí svobody pečovat nebude, tudíž ztráta nejvyššího pobytového oprávnění fakticky nastoupí až v době, kdy děti na žalobci nebudou závislé, a jejich návštěvy na území lze řešit jinými pobytovými oprávněními. Závislost dětí na žalobci je v podstatě vyloučena tím, že se děti budou muset bez péče žalobce obejít všechny roky, po které žalobce bude vykonávat trest odnětí svobody. Soud tedy konstatuje, že otázce posouzení přiměřenosti těchto dopadů, včetně vlivu na jeho děti, se žalovaný věnoval dostatečně, kdy všechna relevantní kritéria byla správně posouzena jednotlivě i ve vzájemné souvislosti.
38. Soud neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

39. Náhradu nákladů řízení soud výrokem II rozsudku žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 28. dubna 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu